

ANDRÁS + KERESZT

a Tihanyi Római Katolikus Egyházközség Lapja

3. évfolyam 3. szám

2006. október 8.

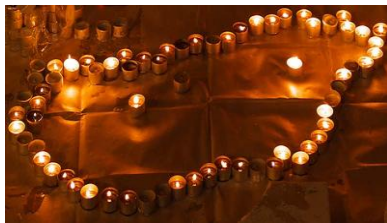
**„Ő Nagyasszony, nemzetünk reménye,
Rád szegezzük könnytelt szemeink,
Veszni indult István öröksége,
Szép kertedben Ős erényeink.”**

**Magyarok Nagyasszonya,
Könyörögj érettünk!**

*Egyszer láttam a tavaszt az Azúr parton, hullámkék ruhájában,
csengettyűivel, s akkor megtudtam, hogy a tavasz francia.*

*A nyarat ismerem római pálmafák alól, s azt hiszem, hogy a nyár olasz, s
valahányszor idegen földön járok, ilyenkor mindig hazadöbben a szívem,
mert az ősz MAGYAR!
/Kosztolányi Dezső/*

Rengeteg idézet közül válogathattam, amikor arra készültem, hogy a magyarságtudatról, a magyarságtudatra nevelésről írok pár szót!

Nagyon sok írónk, költőnk tett tanúságot írásaiban hazaszeretetről. Vajon nevelhető tulajdonság-e a hazaszeretet? *Lehet-e*

erősíteni a gyerekekben a magyarságtudatukat? És ha igen, hogyan?

Folytatás a második oldalon »

20 év az orgonánál, az egyházközség szolgálatában.

Szép, megható pillanata volt egy augusztusi 10 órás szentmisének, amikor Richárd atya köszöntötte Varró Krisztinát 20 éves kántori szolgálatára alkalmából.

- Hogy is kezdődött, mikor döntötted el, hogy orgonista, kántornő leszel?

11 éves koromban ültem először orgonához. Az unokanővérem esküvőjén játszhattam két éneket. Nagy élmény volt. Emlékszem, dédi papám ültetett fel az orgonapadra, mert a lábam nem ért le a pedálokig.

Később, 13 évesen végleg eldőlt a sorsom. Nem volt kántor a templomban, én pedig szívesen felajánlottam a segítségemet. Akkor már hat évet zongoráztam, ami megfelelő alapot adott arra, hogy a misét végig tudjam játszani.

Folytatás a harmadik oldalon »

Magyarok nagyasszonya ünnepén templomainkban felzúg régi énekünk:

*Boldogasszony anyánk,
Régi nagy pátrónánk,
Magyarországról, édes hazánkról,
Ne feledkezzél el
Szegény magyarokról.*

Ezen az ünnepen csendesen megfogalmazódik a kérdés: miért féltek és félnek talán még ma is sokan attól, hogy hazánkat Mária országának nevezzük? Tenni az Isten akaratát, megnyílni az Isten Igéje előtt: katolikus és protestáns kereszténynek egyaránt legtisztább életfeladata kell hogy legyen. Ósrégi imádságunkat mondjuk: Oltalmad alá futunk, Istennek szent anyja, könyörgésünket meg ne vesd szükségünk idején...

Önmarcangoló, kesergő volna ez a könyörgés? Ma is szükségben vagyunk. Szent István királyunk érezte és tudta, hogy emberi erő a fennmaradáshoz nem elég: számtalan veszélynek van kitéve minden ember és minden közösség élete. Tudta azt is, hogy tekintetünket az odafönn valókra kell irányítanunk. Tíz falu építsen egy templomot, ahol összegyűlik a nép, ahol hallgatja az Isten igéjét, ahol lélekben megtisztul és Isten akaratának cselekvésére készül. Nem kevesen vannak, akik úgy gondolják: erőtlenség a kereszténység, hiszen nem alakította át a világot. Sorolhatnánk ellenpéldákat a régi századokból és napjaink kereszténységéből, hősöket, szenteket, az Isten Igéjét valóban befogadó, belőle és szerinte élő hitvallókat, akik emberi hatalma nem a hatalom szeretetéből fakadt, hanem a szeretet hatalmát jelenítették meg ebben a világban: Teréz anya, a szeretet misszionáriusa, boldog emlékü II. János Pál pápa, az életnek szinte egyetlen következetes védelmezője azok között, akikre föltekint a világ.

Folytatás a második oldalon »

» Folytatás az előző oldalról

Világunk éhezi és szomjazza az igazságot, de nem szívesen vesz tudomást arról, hogy az út, az igazság és az élet: Jézus Krisztus, az Isten Igéje. Célba érni csak általa, övele és öbenne lehet.

Vajon jelen vagyunk-e ezzel az üzenettel a világban? Jelen vagyunk-e egyáltalán országunkban? Hol vannak, akik hirdetik az Isten üzenetét, az élet titkát? Hol vannak, akiknek szava hitelesen hangzik? Akik számára a szólás szabadsága nem engedi meg a hazug szólást? Érdemes arra irányítani a figyelmünket, hogy Mária Isten kegyelméből az az ember volt, aki a legközelebb állott Jézus Krisztushoz: mert igent mondott az Isten akaratára, és befogadta az Isten Igéjét.

„Nyisd fel az egeket sok kiáltásunkra,
Anyai palástod fordítsd oltalmunkra...”

Olyan világban élünk, amelyben a személy szabadságára hivatkozva szinte válogatás nélkül fogyasztjuk mindazt, ami elének kerül. De ne feledjük: nem mindegy, mit fogadunk magunkba. Nem mindegy - s főleg a felnövekvő korban nem az -, hogy mivel tápláljuk testünket, nyiladozó értelmünket, szívünket. Vajon érezzük-e a felelősséget szavainkért, tetteiünkért? Érezzük-e, hogy felelősek vagyunk nem csupán a magunk, de mások életéért is? Nem szabad, hogy az élet egyszerűen megtörténjen velünk: tudatosan kell élnünk, föl kell ismernünk az igazságot, s cselekedeteinket a fölismert igazsághoz kell alakítanunk.

Boldogasszony anyánk, Régi, nagy Pátrónánk...

Magyarok Nagyasszonya ünnepén külön is fel kell ébresztenünk a felelősséget, hogy közösségünk, országunk sorsát is szívünkön viseljük. Amikor megfogyatkoznak értékeink, amikor híján vagyunk az emberség tiszta borának, kell, hogy odafigyeljünk arra a Máriára, aki a kánaai mennyegzőn fiára mutatva mondja az embereknek: amit mond, tegyétek! Vajon látjuk-e ebben a hazában, hogy emberibb jövőnk záloga nem aktuális hatalmi érdekekhez való csatlakozás, hanem egyedül, minden körülmények között a hitből fakadó, igaz szavaink és tetteink sora? Rájövünk-e egy ezredévnnyi szenvedés után, hogy életet, jövőt, biztos célt csak Jézus Krisztus jelenthet nekünk, akit e világra szült Mária? Ébredjen bennünk újra a remény: mi magunk is cselekvő részesei vagyunk ennek a világnak!

*Kegyes szemeiddel Tekintsd meg népedet,
Segéld meg áldásra Magyar nemzetedet.
Magyarországról, Édes hazánkról
Ne feledkezzél el Szegény magyarokról.
Dr. Korzenszky Richárd perjel*

Egyszer láttam a tavaszt...

» Folytatás az előző oldalról

Talán nem is az a kérdés hogy lehet-e, hanem az, hogy fontos-e? Fontos-e nekünk nevelőknek, szülőknek, hogy gyerekeink magyarnak érezzék magukat, és erre büszkék is legyenek? Emberképünkben szerepel-e a hazaszeretet? Mert úgy gondolom, ha mi magunk nem tartjuk ezt lényegesnek, ha mi magunk nem érezzük magunkat magyarnak, akkor, ahogy a magyar mondás mondja: fából vaskarika az egész. Vagy: egy fabatkát sem ér a próbálkozásunk.

Két része van szerintem a magyarságtudatra nevelésnek: egy értelmi és egy érzelmi oldala. Az első egyszerűbb, a második megfoghatatlanabb.

Az értelmi oldala arról szól, hogy tudatosan figyelünk arra, hogy a gyerek megismerkedjen a magyar nép kincseivel: történelmével, kultúrájával, nyelvével, tájaival, nagyjával. Elvisszük őt híres magyar vidékekre, felolvasunk neki vereseket, könyveket; büszkélkedünk híres magyar feltalálókcal, hősökkel, sportolókkal. Mesélünk nekik történelmünkről (akár arról is, amit mi magunk vagy őseink átéltek pl.:1956!) Mutatunk nekik magyar táncokat, ruhákat, jellemző tárgyakat, ételeket...vagy egyszerűen csak beszélgetünk velük arról, hogy: „Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne!”¹

Az érzelmi nevelés már nehezebb. Hogy borsózik-e a háta, amikor a magyar himnuszt hallja, összeszorul-e a szíve, amikor Trianonra gondol, vagy a magyar hősökre? Büszkén vállalja-e külföldön is magyarságát, él-e benne a haza szeretete akárhova is sodorja az élet? Lehet, hogy az értelmi oldal hozza maga után az érzelmit is? Vagy ez csak a véletlenül múlik? Kegyelem? Nem tudom! Csak azt tudom, hogy van. És hitem szerint Isten terveiben szerepel; örömét leli abban, ha az emberek szeretik hazájukat, azt ahová születtek, ahol élnek, ahol otthon érzik magukat.

Sokan sokfelé jártunk a nyáron. Érkezzünk haza, kezdjük a tanévet itthon, Magyarországon!

Cs.T.Hanna

Kalapban, és pucéran a templomban.

A nyári kánikulában, egy csoport tagjaként mezítelen felsőttestű férfiú igyekezett a templomba. Idegenvezetője megállította, humorosan megjegyezve: - Nem Szent Jeromos ön, hogy mezítelenül üldögéljen a templomban!

Valóban, mit keres a szószék peremén a piros kalapban ülő, kezében emberi koponyát tartó hiányos öltözékű szent, pápák és püspökök társaságában?

Pucérsága, és a kezében tartott koponya aszkéta, önmegtartóztató életét szimbolizálja, amelyet Kalkisz pusztájában remeteként élt meg. Majd Damazusz pápa titkára lett, amelyért megillette volna a bíborosi rang. Ezért látjuk fején a bíborosi fejfedőt, amelyet ő sohasem fogadott el. A nyugati egyházatyák közé erős, példamutató hite, az egyházhoz való töretlen hűsége, és fő műve, a Szentírás latinra fordítása emelte, amelyet Vulgátának nevezünk. E fordítással elősegítette a biblia egész világra szóló terjedését.

Csizmazia Zsolt

¹ Tamási Áron: Ábel a rengetegben

20 év az orgonánál... » Folytatás az első oldalról

- Ezek után hogyan, hol folytattad zenei tanulmányaidat?

A gimnáziumot Székesfehérváron végeztem, zenei tagozaton. Kántori oklevelemet is ugyanebben a városban kaptam kézhez. Híres volt az ottani kántorképző. A gimnáziumban, és a képzőben is nagyszerű zenetanáraink voltak. Talán megmaradt valami abból, amit tőlük kaptam. Szolfézsából tanított egy idős apáca, aki még Kodálynál tanult. Nagyon szigorú volt, mindig félttem tőle, mert keményen követelt. Még 80 évesen is tanított, pedig már menni is nehezebbre esett. Csodálatos pedagógus volt.

- Hogyan kerültél Tihanyba?

Miután leérettségiztem, és megkaptam a kántori oklevelet, 1986. augusztus 1.-én elkezdtem a szolgálatot Tihanyban. Mail József atya keresett kántort, én pedig jelentkeztem. Az emberek öröme, vagy bánatára, azt a közösségnek kell eldöntenie.

- Énekkar. Néhányan tudjuk, tihanyi működésed első évétől elkezdted az egyházi énekkar szervezését, amire bátran mondhatjuk, szintén húsz éves múltal tekint vissza. Hogy érzed most? Megérte a sok fáradságot?

Mindenképpen! Nagyszerű zenei élményt ad, és jó közösségi életet teremt. Miután elindítottam, mindenféle gyermekbetegségen átesett. Mára kiteljesedett, megérett. Augusztusban készítettük el a második CD felvételünket. Hamarosan megjelenik, remélem tetszeni fog hallgatóinknak. Sok érdekesség hallható majd rajta.

A kórustagokról a legnagyobb szeretettel és tisztelettel tudok beszélni. Az alapító tagokról azért, mert lelkesedésükkel „életben” tartották a kórust, a jelenlegi énekesek pedig magas színvonalon teljesítenek. Sok-sok szabadidőt áldozunk a próbákra. Ezt mindenki a családjától vonja meg. Köszönet a háttérben lévő családtagoknak is! Sokat vagyunk házon kívül, gyakran hívnak minket énekelni. Eddig még mindig fényesítettük Tihany hírnevét. Hála az én kedves énekeseimnek, karnagy kollégámnak Gézának, és Richárd atyának, aki teljesen „szabad kezet” ad a munkában, és támogat minket. Nagy kritikus, de ez eddig mindig a hasznunkra vált.

- Hivatásod mellett négy gyermeket nevelsz. Lesz-e utánpótlás a családban, vannak-e zenei ambícióik a gyerekeknek?

Lányaim tanultak zenét, zongoráztak pár évet. Ma ott énekelnek a kórusban, de más kötődésük nincs a zenéhez. Annamária magyar-esztétika szakos egyetemi hallgató, Eszter utolsó éves gimnazista. Kristóf, aki 15 éves, csak hallgatni szereti a zenét, abból is a legzajosabbat. Bálint 8 éves, most kezdett zongorázni. Ügyes, jó érzéke van a zenéhez. Talán zenész lesz belőle, most Forma 1-es pilótának készül.

Ők a mi legnagyobb kincseink! Minden gyermek mosolyában ott van Isten szeretete, amit minden nap felénk áraszt.

Köszönöm neki, hogy eddig a tenyerén hordott.

Szüreti mulatságok, anno...

Már az Alapítólevél is megemlékezik a tihanyi szőlőkről, borokról, s ha tekintetbe vesszük azon tény, hogy a félsziget ősidők óta lakott hely, méltán lehetünk büszkéek szőlőinkre, borainkra. Az aratás, a szüret, a betakarítás régtől fogva egyszerre jelentett kemény munkát és ünnepet egyaránt, hiszen az élet nem élet a megfelelő és elégséges élelem és a Noé óta élvezett bor nélkül.

Az ünnep legfontosabb eleme a felvonulás volt, amikor fölverték az ünneplő ruhát (ez volt a díszes népviselet, nálunk az ún. „magyar ruha”*, a szalagos kalap) sorokba rendeződtek: a bíró és bíróné hintón, a legények lovon, a lányok szekéren (korábban négyökrös szekéren), a gyerekek szalagáltak, és vidám énekszóval végigvonultak

a falun, hogy mindenki részese lehessen az ünnepnek. Itt Tihanyban a menet fölkanargott az Apátság elé, köszöntötték az uraságot (nálunk az apátúr volt a földesúr), majd ünnepélyesen elénekelték a Himnuszt. Volt időszak, amikor a templom előtti téren a lányok még táncoltak is. Este a szőlőlevelekkel és fürtökkel díszített kocsmában vagy vendéglőben került sor a bálra.

Sok népdal és nóta szól a szüretéről, az utána következő esküvőkről; ami csak azt bizonyítja, hogy ez az ünnep igen régi, a hagyomány erősen élt és szerencsére ma is él a szőlő- és bortermelő vidékek falvaiban, s amelyet minden alkalmas időben kedvvel és örömmel tartottak meg itt Tihanyban is. Legyünk rajta és tegyünk érte, hogy minél többen együtt ünnepelhessünk, úgy, hogy elevenen őrizzük a széphagyományt: a mi korunk sajátos eszközei és formái csak a régivel összhangban jelenjenek meg az ünnepen.

* piros csizma, nemzeti szalaggal díszített fehér szoknya, fehér blúz, piros pruszlik, zöld kötény és hosszú szalagos párta.

Horváth Terézia

„...viseljétek, mint az Istennek szentelt élet jelét!”

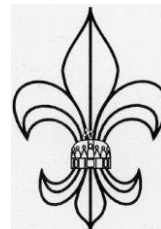
Csendben, rendben, alázatban, szerény, egyszerű módon, és mégis nagy ünnep az apátságban! Augusztus 14.-én két fiatal vette magára a szerzetesi ruhát, és lett novícius a tihanyi bencés közösségben. Két fiatal, akiknek ettől a naptól új élet kezdődött, Szent Benedek Regulájának szellemében. Ettől a naptól világi ruhájukkal levetették régi önmagukat, hátuk mögött hagyták egykori nevüket. Isten hozott benneteket Tihanyban, Ágoston és Jeromos testvér!

Csizmazia Zsolt

CSERKÉSZ TÁBORBAN VOLTUNK...

A nyáron egy hétre megállt az idő Nagyvázszyban. Mátyás király és udvara, élén Kinizsi Pállal a tálodi réten cserkész táborba vonult. Egy pár cserkész táborban volt már szerencsém részt venni, de ilyen jóban még nem. Nem volt veszekedés, rohanás, idegesség, helyette ének, tűz, számháború, reggeli párából köd, hideg patakvíz, éjjeli riadó, Gellért atya, aki nélkül már nem is cserkész tábor a tihanyi tábor. András bá' és Bla bá' a két mesterszakács, mellettük alázatos segédjük a kukta, akiről kuktasapkáján a felirat közölte a száraz tényeket: "jobban csókol, mint főz".

Békességben, egyetértésben tette mindenkinek a dolgát. A nagyobbak érezték a felelősséget a kisebbek iránt, és tudták, hogy amit ők kaptak a gyerekkorukban, most tovább kell adniuk. Ezt érezvén a kisebbek elfogadták az idősebbeket vezetőkné, és megfogadták amit mondtak nekik, hogy majd mikor felnőnek, ők adhassák tovább ezt a kapott szeretetet és tudást. Öszintéségen, egymás elfogadásán és segítésén, szereteten nyugszik a rendszer. Az idősebbek a kicsikért, a kicsik a nagyokért vannak. Oda-vissza, kölcsönös szeretet és tisztelet. E nélkül nem megy...

Ezért vagyunk a Kossuth téren. Ha valaki találkozik Gyurcsány Fletóval, kérem, mondja meg neki...

Bartus Sanyi

Búcsúban Szent Benedek leányainál

A tihanyi Bencés Apátság kórusát még az elmúlt évben hívta meg Magdolna nővér az Alföldre, Tiszaújfaluba. Ő az ottani női bencés közösség vezetője. Örömmel vállaltuk a szolgálatot, kiváltképp, mert búcsúi szentmisén énekelhettünk. A templomot Jézus Szívéről nevezték el, a búcsút az Ő tiszteletére tartják, június 23.-án. Gellért atya szép miséje méltó volt az ünnephez. Külön öröm volt mindnyájunk számára, hogy ő erről a vidékről érkezett Tihanyba. Egykori hittanosai közül néhány fiatal már örökfogadalmas apácaként szolgál a tiszaújfalusi kolostorban. A hely szelleme a kórustagokat is mélyen megérintette. Elérzékenyülten, a nővérek szeretetteljes derűjétől kísérvé vettünk búcsút Tiszaújfalutól: adventben visszavárják a tihanyi énekkart.

Boksay Györgyné kórustag

Ékes virágszál, hozzád esdeklünk...

...énekeljük ezt a szép könyörgést az Angyalok Királynéjához az első szeptemberi hétvégén, akik – nem feledve égi Édesanyánk oly hosszú ideje türelmes és mégis sürgető kérését – idén is elindultunk, hogy községünkért és magunkért búcsút nyerjünk Andocson. Megrövidült az út vagy – ki tudja? – időnként angyali kezek hordoztak bennünket, mert a fáradtságra kevesebbet, az imádságra és énekekre többet figyelhettünk. A változás lassan érett bennünk: közelebb és fényesebb lett az Ég, bár utunk egy modern Babel oszlopai között is kanyargott.

A falu nevét meghazudtolva Pusztaszemesen Jenő atya és hívei angyali vendéglátással idén teli kondér paprikáskrumplival és egyéb földi jókkal kedveskedtek. A böjt itt csakúgy elhalasztódott, mint a hideg sör miatt Kapolypusztán. „Meggzokott” fehérvári útitársainkkal együtt a vasárnapi szentmise után ünnepélyesen, kicsit meghatódva vonultunk ki a templomból a zárandók lorettói litániát énekelvén.

Adja Isten és segítsen a Szent Szűz, hogy erőnk fogytáig minden évben többen is köszönthessük az Angyalok Királynéját Andocson.

Horváth Terézia

A Tihanyi Római Katolikus Egyházközség időszaki lapja

A kiadásért felelős:
Dr. Korzenszky Richárd
Szerkesztik:
Csizmazia Zsolt
Horváth Terézia
Cs. Török Hanna
Tördelő szerkesztő:
Balázs Tamás

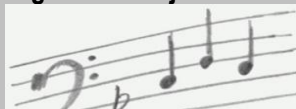

Tihanyi Bencés Apátság

Megjelent a Tihanyi Bencés Apátsági Templom Kórusának második CD-je, mely az Apátság kegytárgyüzleteiben megvásárolható.

Szívből ajánljuk mindenkinek meghallgatásra és ajándéknak egyaránt.

Házasságkötés

- 2006. augusztus 5 - .Polniczky Balázs és Farkas Éva
- 2006. augusztus 26 - Bartus Gábor és Németh Tímea
- 2006. szeptember 2. - Szabó Szabolcs és Mórnicz Gabriella.

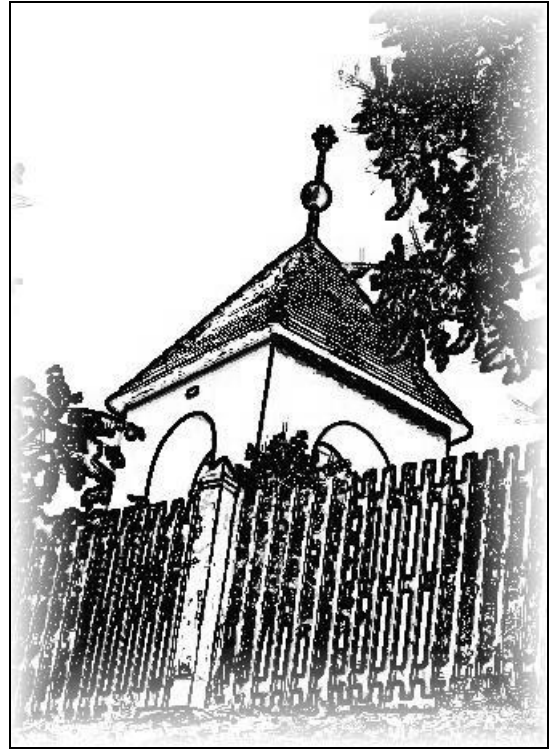
Keresztelés

- 2006. szeptember 2. – Dorka Lili (Czégai László és Farkas Szilvia gyermeke)
- 2006. szeptember 10. – Gergő Béla (Stark Béla János és Glück Szonja Katalin gyermeke)
- 2006. szeptember 17. – Kata (Kovács Péter József és Tusori Krisztina gyermeke)

† Halottaink

Végh Margit (Scsinovszky József özvegye) élt 84 évet

(Alapíge: Galata levél 3.része)

Tisztelt Olvasók, Kedves Testvérek!

Az érintett, és jelen állapotban nagyon is aktuális bibliai szakasz megértéséhez tisztán kell látnunk, hogy Pál apostol távozása után a Galáciába érkezett jeruzsálemi keresztyének nemcsak az apostolt, hanem az un. pogány - keresztyéneket is ócsárolták! Őket pusztán másodrendű keresztyéneknek tartották származásuk miatt, hiszen ők nem Ábrahám fiai voltak. Véleményük szerint **csak egyféleképpen válhatnak "elsőrendűvé" ti. akkor, ha a zsidó törvényeket teljes mértékben magukra is alkalmazzák!** Pál nagyon határozottan jelentette ki a labilis embereknek Ábrahám életútját, példáját, így vezetve őket arra az álláspontra, hogy nincs szükség sem a körülmetélkedésre, sem az étkezési előírások betartására ahhoz , hogy valakit Ábrahám gyermekének mondjanak, ő ugyanis a hívők atyja, a sokaság atyja aki által megáldatnak a föld népei! Az apostol hivatkozik az ígéret földjének képére, miszerint ez a föld, mára már világméretűvé tágult, tehát akik hisznek, függetlenül attól ,hogy milyen nemzethez tartoznak Ábrahám fiainak neveztetnek! Pál nagysága pontosan abban állt, hogy ezt a már akkor is kényes kérdést ész érvekkel és bibliai képekkel tisztázni tudta, s végérvényesen kijelentette, hogy **Ábrahám nem a törvény, hanem a hit embere volt!**

Ézsaiás próféciajának két fő alkotórészét figyelhetjük itt meg: egy **figyelmeztető** és egy **vígasztaló** részt. Figyelmeztető és tanulságos egység az, amelyik azt a törvényt fejt ki, hogy az isteni igazság épp oly mértékben bünteti a gonoszt, mint amilyen mértékben jutalmazza az igazat. A próféta meglátása szerint nem játékszer az igazság, amit egyszer felveszek, máskor pedig eldobok, az étellel nem lehet játszani, mert amit ma elmulasztunk azt lehet, hogy már holnap nem tudjuk pótolni. A bűnnel sem lehet könnyedén bánni, hiszen a bűnös ember sorsa sem más, mint biztos lefelé süllyedés!

Ez alkotja a szomorú, de egyben figyelmeztető egységet. A vigasztaló rész pedig nem más, mint a próféta feljajduló kérdésére adott isteni felelet : " Meddig lesz ez így Uram? "... " a kivágott fának csonka törzse megmarad a kivágás után, és ez a törzs szent mag lesz." Az Úristen kiválasz egy magot, egy maradékot **minden nép közül**, melynek tagjai nem csukják be szemüket, nem dugják be fülüket az Isten üzenete -parancsa - hívása előtt. A Teremtő mindig gondoskodott a világról, még a legnehezebb időkben is kiállított olyan embereket akik, népük élére állva kiálltak az igazság és az Isten ügye mellett!

Három fontos üzenetét nézzük meg ennek az alapigének:

A kiválasztott maradék, mindig csekély létszámmal bír

A jóság sajnos olyan kevés és apró manapság a gonoszsággal szemben, mint a kivágott törzs a faóriással szemben. De a jóság törzsének - akármilyen apró is - isteni erőig mélybenyúló gyökerei vannak, melyen keresztül táplálkozni tud. Ez a törzs, ez a csonk mindig képes újra kihajtani, kisarjadni és később gyümölcsöt teremni. Köztudott, hogy ebben a földi világban mindig kevesebb van abból ami értékes, mint abból ami silány. Mélytüzű, csillogó gyémánt kevesebb van, mint értéktelen apró kavics! És bizony ez a megállapítás a lelki síkra is érvényes: az őszinte, igaz emberből kevesebb van, mint a hazugból, az Istenfélő emberből kevesebb van, mint az istentelenből. Tény, hogy a nagy igazságok mellé mindig a kisebbség mert kiállni, minél nagyobb, minél fajsúlyosabb igazságot akart kijelenteni az Úristen, annál kevesebb embert állított az ügy mellé. A legkézenfekvőbb példa erre a golgotai keresztt: ott is Jézus Krisztus egymaga állt ki az egész bűnös embervilággal szemben, és mégis győzött!!! A történelemkönyvek is ezt példázzák, Isten ügye mellett a legtöbb esetben nem álltak erős hatalmak, de nincs a világon ragyogóbb és dicsőségesebb látvány, mint Isten ügyének győzelme a kevesek által! Ne felejtsük el tehát a jézusi kijelentést s egyben biztatást: "Ne félj te kicsiny nyáj, mert tetszett az Atyának, hogy néktek adja az országot."

A hűséges lelkek tábora el van rejtve az emberi tekintetek elől

Az Úristen úgy rendelte, hogy mi emberek csak "tükör által homályosan" lássunk, hogy ne nagyon lássunk be a színtfalak mögé. Egy-egy beszélgetés vagy - példának okáért - egy istentiszteleti alkalom hatása sem mérhető le mindig emberi ésszel. Lehet, hogy mi úgy látjuk, hogy semmi nem változott meg az emberekben, de ne felejtsük el, hogy a Teremtő soha nem hagyja parlagon saját ügyét, és minket sem, mint felhasznált eszközeit! Nem szabad elcsüggedni, ha úgy látjuk, hogy a tiszta ügy magvetése élettelen talajba hullott, hiszen a télvégi mezőn sem utal semmi jel arra, hogy a "halott" földbe az élet titokzatos erői munkálkodnak. Pedig munkálkodnak! A mai emberek sokasága csak azt hiszi el amit lát, amit megérint, amit megízlel, pedig az ige

láthatatlanul képes munkálkodni mindenki, sok új hitbéli egységet létrehozva. A kérdés az, hogy mi mit szeretnénk látni benne?!

A maradék örökké fejlődik és győzedelmeskedik

Ez a kijelentés nem más, mint egy hatalmas isteni biztatás! Bármilyen kevés is a jók és igazak serege, mindig hatása van - értéke miatt - a többségre. Az Istenfélő emberek közössége olyan a világban mint a só, nélkülük ízetlen és romlandó az élet. Ne féltsük mi soha az Isten ügyét, akkor sem ha kevesen állnak mellé, hanem sokkal inkább figyeljünk arra, hogy a kevesek közt mi is bátor szívvel ott legyünk!! Lehet a kiválasztott maradék csekély létszámú, lehet, hogy a hűséges lelkek tábora el van rejtve az emberi tekintetek elől, de egy biztos: ha az Isten szavát el nem hagyjuk, akkor az a kis mag vagy csonka fatörzs is győzedelmes életfává nő!!!

**REFORMÁTUS ISTENTISZTELETEINK
RENDJE:**

Október 8-án, du. 2 órákor

Október 22-én, du. 2 órákor

**Október 31-én, de. 10 órákor,
REFORMÁCIÓ EMLÉKNAPJÁN**

**ÁLDÁST ÉS BÉKESSÉGET
KÍVÁN: Császár Attila
református lelkész**